

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Bluroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Chemări.

„Zis-a Isus lui: „de vrei să fii desăvârșit, mergi, vinde averea ta și o dă săracilor, și vei avea comoară în ceriu, și vino după mine. Iară tânărul auzind cuvântul, s'a întristat, pentru că avea avuție multă.” Matei 19, 21-22.

Două glasuri sună în urechile mele. Unul e răsunător și mă turbură, toată ființa mea vibrează în consonanță cu el, simt că vocea aceasta miraculoasă îmi aduce odihna și plăcerea, stima semenilor mei și fericirea pământescă. E glasul banului.

Celalalt e blând, duios și sfânt. Nu-mi promite plăceri și odihnă, onoruri și fericire pământescă, ci îmi vestește calea cea sfântă și spinoasă, singurătatea și suferințele amestecate cu bucurii nepri-cepute de omul trupului și al banului. E divinul glas al tău Isuse, Domnul meu.

Iar cele două glasuri mă cheamă. Și vocea ta devine tristă când mă vezi cum cad

în cursa banului. Cum mă învinge zângănirea lui. Cum pătrunde dorința lui în toți porii mei. Cum plăcerile oferite de aur mi se par eterne și gustarea lor fericirea supremă. Banul îmi devine mai drag decât tine, Mântuitorul meu. El îmi va deschide drumul larg, presărat cu flori, va face să nu cunosc setea dorințelor neîmplinite și va alunga departe dela mine păsările negre ale renunțării.

Cum poți Tu să-mi ceri, că banii mei să-i împart între săraci, cum îmi pretinzi că banii mei să câștige bucurii altora? Nu Doamne, nu se poate așa ceva! Eu vreau să trăiesc, să gust plăcerile pe care în sărăcia de mai nainte nu le-am putut gusta. Iar dacă Tu nu vrei să mă folosesc de banii câștigați prin trudă și prin nesfârșite zile cenușii, te voiu părăsi pentru totdeauna...

Tu totuși nu pleci de lângă mine. Glasul tău dulce

pătrunde în sufletul meu ca o muștrare blândă prin concertul infernal al banului, trupului și al egoismului meu.

Iar acest glas îmi spune că toate plăcerile care ne oferă banul și lumea sunt trecătoare. Că aceste cu suflul lor fierbinte devastează sufletul care are viață veșnică. Că fericirea eternă nu e pe pământ. Că numai jertfele aduse ne fac să gustăm dejă în lumea aceasta din pacea cerului. Că crinul alb în crescut solul renunțării e mai frumos decât trandafirul roșu al dorințelor. Că la sfârșitul drumului strâmt pietros și spinos în strălucire mai albă ca zăpada munților de nimeni neumblați mă aștepți Tu și sărutul tău depus pe fruntea mea mă va face să uit toate suferințele.

Vorbește-mi te rog Doamne, vorbește-mi tare, să te aud și să te ascult!

I. B.

Inainte pentru Impăratul Hristos.

Se spune că în cursul războiului mondial peste 45 milioane de oameni au răspuns la chemarea sub arme a diferitelor țări. Au dat tot înainte. Cu curaj în inimă, cu cântec pe buze. Spre primejdii, greutăți, moarte. Culcușul lor, zăpada tranșeelor înghețate, iar locul de pândă sub arșița razelor de soare dogoritor. Cad cu sutele. Mii de trupuri neînsuflețite zac până astăzi în adânci morminte de războiu, fără ca la căpătâiul lor să străjuiască baremi o cruce.

Nu căutăm dacă a fost dreptă ori nedreaptă cauza pentru care au luptat și au murit. Constatăm numai că nime nu le poate trage la îndoială curajul, tăria de caracter.

Bărbăția arătată pe fronturi a fost egalată de jertfa adusă de cei rămași acasă. Ce jertfe băneștii Parlamentele votau în ritm grăbit bugete, ce altă dată păreau fabuloase. Bogați și săraci deopotrivă au jertfit pe altarul patriei. Soții și mame cu suspinul pe buze, cu lacrimi în ochi se desprind din brațele vâjnoase a celor iubiți ai lor cari, pleacă așteptând cu nerăbdare și cutremur în suflet noutățile întârziate de pe câmpul de luptă.

Toți, atât cei plecați cât și cei rămași la vatră, erau bărbați și femei gata de acțiune. Gata să rabde până în sfârșit. Catolicii nu au fost întrecuți de nime în devotament față de cauza Patriei lor. Patriotismul

este scris mai adânc și întipărit cu caractere de neșters mai ales în inimile fiilor credincioși ai Bisericii.

Și când ne gândim la actele de eroism și jertfire de sine aduse în cursul războiului mondial, vrând nevrând ni-se impune întrebarea: se poate asemăna loialitatea noastră față de cauza lui Hristos, față de promovarea intereselor împărăției Lui pe pământ cu risipa de generosități a patriotismului nostru? Am arătat noi aceeași nerăbdare întru a arunca avantajul nostru în vastul conflict spiritual, pe care El l-a început pentru a birui asupra lumii?

Departate de noi gândul de a begateliza duhul patriotic. Acela-i un sentiment nobil. Noi ne legăm de el cu trup cu suflet: din dragoste față de Hristos și pentru a îndeplini voința Lui preasfântă. Iar când acest sentiment își are temeiul în religione, devine deadreptul sublim. Pentru aceea l-am ales de model pentru loialitatea pe care trebuie s-o dovedim în slujba lui Dumnezeu, de model pentru zelul pe care trebuie să-l dovedim în campania Lui.

Suntem soldații lui Hristos. Prin botez ne-am făcut intrarea în armata Lui cea mare. Prin taina mirului am dobândit tăria, pentru a lupta cu bărbăție. Dărnicie împărătească ne-a dovedit, cându-ne prețiosul trup și preascumpul Său sânge în sf. Eucharistie. Noi nu mai suntem niște unități pierdute între milioanele încâierate în luptă, căci și perii capetelor noastre sunt numărați de Acela, care

ne iubește ca pe niști fii ai săi le am întreprins noi pentru a face act de prezență în fața lui Hristos, Comandantul nostru? Când trâmbetele vor suna, când drapelul va străluci pe norii cerului, când vom fi nevoiți să ne prezintăm înaintea scaunului judecării Lui, ce vom putea arăta la activul nostru pentru a dobândi marele Cordon pentru serviciile aduse în cauza Lui?

Cine poate spune ce ar putea face și numai un milion de bărbați și femei cu adevărat „uniți” (greco-catolici) dacă ei ar lua asupra și sarcina de a promova împărăția lui Hristos pe pământ cu acelaș devotament, cu acelaș spirit gata de a jertfi bani, timp, muncă, cu acelaș spirit pe care l-au arăpe front și la vatră bărbații și femeile atâtor neamuri încurcate în războiul de exterminare?

Există la noi acest spirit? Durere nu.

Pentru a sădi în inimile alor noștri spiritul de adevărat devotament pentru cauza lui Hristos țin să recomand încadrarea în organizația în sânul căreia se desfășoară așa numita acțiune catolică. Aceea se apropie de noi cu puterea adevărilor veșnice pe cari le propovăduiește și cu puterea divină a tainelor în cari ne împărtășește pentru a renoi toate întru Hristos. Aceea accelerează pulsul și sguđuie inima reînviind întreaga viață spirituală.

Ne direcționează spre înălțimi și ne însuflă rezoluțiuni nobile. Ne dă nou curaj și noi puteri pentru a răsbi și lupta

cu lumea, carnea și diavolul; este o cruciadă împotriva păcatului și a slăbiciunilor de tot felul, o luptă eroică pentru lăptrea împărăției lui Dumnezeu pe pământ. Face ca să se vezească celele ingerești în ceruri văzând sufletele păcătoase scăldându-se în apele curățitoare ale pocăinții adăogând noui forțe Bisericii militante de pe pământ prin aceea, că încorporează legiuni de bărbați și femei pentru apărarea ei. Ridică întru înălțimi nebănuite stindardul Crucii și cu glas de tunet chiamă sub drapelul Domnului și Mântuitorului nostru nu numai sufletele cucernice ci înșiruie pe câmpul de luptă și pe cei nepăsători, întârziți sau dezertori. Pretutindenea aruncă în noui flăcări focul, pe care a venit Hristos să-l aprindă pe pământ. Aceasta este chemarea cea grea, pe care trebuie s-o ducă la îndeplinire. Este adevărat apostolat, A încadra în acțiunea catolică pe fiecare bărbat, femeie sau prunc asupra căruia se validează influința noastră, este, din firea sa, este un apostolat pe cât de meritos pe atâta de bogat în roduri de belșug aducătoare. Totul pentru mai mare mărire a lui Dumnezeu.

P. Leon J. Manu, O S B M.

Citiți și răspândiți

„Dumineca“

Pelerinajul dela mânăstirea Moiseiu.

Tăranii maramureșeni arată o deosebită evlavie și dragoste față de Preasfântă Fecioară Maria. Din cele mai îndepărtate unghiuri ale Maramureșului, ei iau parte și la pelerinajele cari se fac în cinstea Preacuratei la mânăstirea Bicsad. Cu atât mai mult își țin de o sfântă și plăcută datorie să participe în număr cât mai mare la pelerinajul prezidat de Excelenta Sa episcopul dr. Alexandru Rusu, care se face în fiecare an, cu ocazia praznicului Adormirii Maicii Domnului, la mânăstirea Moiseiu, situată într'unul din cele mai pitorești locuri din țara Voivozilor.

Ănul acesta, timpul nu era prea favorabil din cauza ploilor ce căzuse în zilele premergătoare sărbătorii. Cu toate acestea s'a adunat un număr foarte mare de pelerini. S'ar putea evalua la 8—9 mii. — Păstorii sufletești și-au însoțit turma. În frunte cu Reverendisimii: Ștefan Pop, vicarul Maramureșului, Archidiacon Ștețiu, protopopul districtului Vișeu și M. On. Cosma, protopopul districtului Iza, au fost prezenți aproape toți preoții din aceste 2 districte.

Vineri, în preziua sărbătorii dela ora 3 d. m. pelerinii. în procesiuni, încep să sosească, obosiți de drumul lung pe care-l fac cei mai mulți pe jos, unii venind din depărtări foarte mari — am întâlnit un grup de pelerini din județul Sălaj, care plecaseră pe jos Miercuri dimineața pentru ca să ajungă la Moiseiu Vineri seara, — dar cu inima plină de bucurie că au ajuns în sanctuarul Preacuratei Fecioare Maria, unde prin cân-

tece, rugăciuni și împărtășirea cu Sf. Taina își pot manifesta credința curată, dragostea și nădejdea neșarmurită față de Dânsa.

După ce pelerinii în grupări cu prapori și cruci în frunte, cântând diferite cântece religioase, înconjură de 3 ori biserica, întra la sărutarea sfintei icoane. Preoții prezenți, imediat, se așează în scaunele aranjate afară în jurul bisericii și ascultă mărturisirile celor sosiți mai de vreme.

Seara după oarele 7, biserica se golește, credincioșii în frunte cu preoții îmbrăcați în odăjdii merg la întâmpinarea Excelenței Sale Episcopului Alexandru, care sosește însoțit de Reverendisimul canonic I. Boroș și M. On. L. Racoșian, notar consistorial. Păr. Egumen Leo Man îi adresează câteva cuvinte de bun sosit, la cari Excelența Sa răspunde exprimându-și prin cuvinte mișcătoare, dragostea care-l aduce și bucuria ce simte în mijlocul fiilor săi din Maramureș. Totodată se scuză că în anul trecut n'a putut veni fiind împiedecat de cauze neprevăzute și promite că pe viitor în fiecare an — la Adormirea Maicii Domnului — va lua parte la pelerinajul dela mânăstirea Moisei. În consecință, preoții, fără o altă invitare specială, la timpul potrivit, să-și avizeze credincioșii în acest sens. Apoi înconjurat de preoți și mireni întră în biserică, unde în genunchi, împreună cu pelerinii cari au reușit să străbată înlăuntru, face o scurtă rugăciune, depărtându-se, în sfârșit, la locuință.

La orele 9 lumea se adună în jurul altarului din grădina mănăstirii, unde Reverendisimul canonic I. Borog oficiază sf. Paraclis, rostind la urmă o predică în care insistă asupra recunoștinței ce trebuie să păstreze femeile de azi față de Preacurată Fecioară Maria.

Sâmbătă dimineața la ora 3^{1/2} se oficiază în biserică prima Sf. Liturghie de către preoții călugări. Urmează apoi alte două Liturghii oficiate de către preoți designați. La toate s'a împărțit un mare număr de credincioși. — În timpul acestor slujbe, preoții liberi mărturiseau neîntrerupt. Probabil că dintre credincioșii cari au dorit să se spovedească nici unul n'a rămas nemărturisit de oarece cam pe la mijlocul Liturghiei pontificale, nu se mai prezenta nimeni la spovadă. — Printre penitenți se aflau și ruteni. Nici acestia nu s'au întors nemângaiati acasă deși nu aveau preoți de ai lor, căci Păr Egumen Leo Man i-a spovedit în limba ruteană.

Liturghia solemnă pontificată de Excelența Sa Episcopul Alexandru, inconjurat de un săbor de preoți s'a început după ora 9. Răspunsurile au fost date de corul catedralei din Baia-Mare, a cărui prezență a produs o plăcută surpriză în rândurile mulțimii de pelerini cari se inghesuiau în jurul altarului din grădina mănăstirii. Prin felul cum s'a executat a fost la înălțime. Coriștii în frunte cu dirijorul... și în special M. On. V. Sabău, protopop și asesor consistorial, care i-a adus, merită toată lauda și recunoștința pentru jefra ce au făcut deplasându-se la mănăstirea Moisei, ca să ridice fastul solemnității.

Și în Sighet avem un cor bisericesc format, în mare parte, din fiicele Mariei: corul

Congregației mariane. Ne-ar cauza o nespūsă bucurie dacă din când în când barăm la doi ani odată, s'ar deplasa la sfânta mănăstire, cu ocazia pelerinajelor cari se fac acolo în cinstea Maicii Domnului. Până acum, deși există de câțiva ani, nu-mi amintesc să fie participat cândva la astfel de pelerinaje.

După evanghelie Excelența sa a rostit o însuflețită cuvântare, invitând credincioșii să se țină de Hristos și să-i urmeze învățătura în toate manifestările vieții lor. În continuare, zbicnește crima oribilă ce se comite prin avort împotriva lui Dumnezeu, împotriva iubirii a aproapelui și neamului.

Terminându-se Sf. Liturghie, Excelența Sa cuminecă pe

toți pelerinii mărturisiiți, cari n'au ajuns să se împartășească la liturghiile oficiate înainte ori care au rămas, dorind să primească Sf. Cuminecătură din mâinile Arhiereului. În total dela toate liturghiile împreună, s'au înregistrat 1750 împărțășiri.

După împărțășire pelerinii încep să părăsească, în cântări și rugăciuni, sf. mănăstire.

S'au adunat cu miile pelerinii din toate satele Maramureșului, chiar și din alte județe. Și totul s'a petrecut în cea mai mare ordine și disciplină. Un singur lucru, însă e greu de tălcuit: absența intelectualilor din Maramureș. Nădăjduim că de altă dată nu vor lipsi nici ei din mijlocul poporului.

Viitorul religios al Franței și viitorul religios al nostru.

Un patriot francez reflectând asupra viitorului Franței scrie următoarele:

„Conspirația anti-creștină este atât de bine urzită că omul se întreabă cum va putea scăpa de ea religia și oare nu suntem în ajunul unei 93? (Revoluția cea mare din 1793 Nota traduc).

În 1777 un predicator celebru, părintele *Beauregard*, a predicat la Notre Dame din Paris, când dintr'odată, parcă răpit de un spirit profetic a spus cu glas ridicat: Să pregătesc zile rele, eu văd în viitorul apropiat că se așează pe acest altar o ființă necinstită pe locul tabernacolului și oameni inpii, cari oferă incensii sacralege“.

Era zeița minții, pe care a mutat-o în forma aceasta cu 15 ani înainte. Eu nu sunt nici profet nici fiu de profet, însă aceea ce bine știu, este că zilele

rele pot să revină și cumcă dacă se va așeza într'o zi o creatură pe altarele noastre, aceea nu va mai fi zeița minții, ci zeița nebuniei, scăpat din iad,, să detroneze pe Dumnezeu și să ațite popoarele unele împotriva altora, într'un spazm de luptă și interminabile revoluții.

Trebue să sperăm, că o asemenea nenorocire nu va ajunge omenirea, nici particular țara noastră, însă nimeni nu poate să răspundă. Să nu fim pesimiști căci ar arăta lipsă de credință și de încredere în Dumnezeu, însă nici optimiști creduli ce ar fi o presumpțiune. Satana nu va distruge biserica universală, care are promisiuni de nemurire, însă mai mult ca odată a reușit să scoată dintr'o țară credința, care apoi s'a refugiat în alta. Dacă inpietatea s'ar încuiba la noi prin teroare aceasta ar fi o supărare imenză

pentru Biserică însă nu ar fi moartea ei. Aceasta ar însemna moartea pentru Franța.

Și chiar aceasta este soarta, care o pregetesc nouă vrăjmașii religiei. Ei vreau să facă din tine un neam apostat. O, fică cea mai mare a Bisericii! O, Franța a cruciadelor, a misiunilor și a faptelor mari alui Dumnezeu. Gesta Dei per Francos. O Franța apostată! Să spunei voi o Clodvig, Carol cel Mare, o sf. Bernad și sf. Ludovic? Ce spunei voi o sf. Genoveva, Clotilda, Jeanne d'Arc, o Maria Margareta, „Bernadetta și Terezia a Pruncului Isus? Ați recunoaște-o voi, ca moștenirea lui Voltaire? Ați recunoaște voi o Franță apostată, voi Domuri și catedrale sfinte ridicate cu mâinile unei Franțe creștine și cari ați văzut atâtea generații ingenunchiate sub bolțile voastre, și ridicate din nou pentru de a cânta credeul lor și a striga în toate părțile strigătul legii salice: să trăiască Cristos, care iubește Francezii. Ați lăsa voi ca vandalul se mutilizeze mândra națiune, care a fost lucrul vostru și care păstrează iubirea voastră?

De bună seama, aseasta nu se va întâmpla, și noi nu trebuie să desperăm. Franța are încă multe energii supra naturale, multă iubire pentru Cristos și pentru Maica noastră. Până când va curge o picătură de sânge în vinele ei nu va lăsa să-i-se răpească Dumnezeu lui nici Vergura albastră.

Altcum dacă criza credinței este violentă, ea nu este, mulțumită lui Dzeu, generala în țara noastră. Multe suflete sunt tari în credință urmând porunca apostolului: „Fiți tari în Credință”. Vânturile cari suflă din infern, fac ravagii mari și desrădăcinează mulți arbori, însă sunt și slăjari și cedrii mândri, a căror rădăcină se crampe-

nează cu atât mai multă soliditate de sol, cu cât viitorul le sucește mai tare crengile.

Tot așa sunt suflete, cari se roagă pentru aceia, cari nu se roagă, suflete de jertfă, cari se consacră pentru aceia, cari se petrec. Avem misionari cari părăsesc familiile lor, ca să servească mai generoși pe Dzeu și pe aproapele. Mănăstirile se înpopulează încă ca în cele mai senine zile ale veacurilor de credință. Franța se roagă mereu și cântă zilnic credeul, recitează rozariul, face zilnic calea crucii și cade zilnic în genuchi la masa sfântă. Cu rozariul cu crucea și cu sfânta taină un neam nu poate muri.

Imprejurarea aceasta conține o mare nădejde. Pietatea unora și inpietatea altora. Puneți în balanța dumnezească o lege masonică, unde vociferează ura și o mănăstire unde se întonează imnul iubirii și veți vedea că iubirea va învinge”. Până aci francezul.

Dar viitorul nostru cum va fi?

Ce vom pune noi pentru echilibrarea balanțului? sfinții noștri? Energiile noastre? Se nu ne gândim la alții. Să ne gândim numai la micul nostru Maramureș. Ce putem vedea? Aceea ce s'a putut vedea în timpul din urmă. Un prăpădit care își bate joc de tot ce era și este astăzi încă sfânt unui ținut întreg și am căzut în genuchi cu toții înaintea lui. Ba nu! Am trimis o telegramă! Nu cumva însă să se nască vre-o supărare am iscălit și lansat frați și fii de preoți catolici simultan și un apel în care am cerut ca popii noștri călcând dogmele biserice catolice să servească în cele sfinte, alături de preoți ortodocși! Ce ideea frumoasă? Am păstrat credința căci am trimis telegrama și am ochit și în cea lature pretinzând un

lucru, la care biserica Romei nu se va învoi în vecii vecilor! În ori-ce caz pielea noastră am pus-o în siguranță și ori și cum și aceasta este ceva. Nu?

De altă parte nu ne putem mira de loc de acest rezultat detestabil, ar fi de neînțeles, dacă ar fi altcum! Nu vorbim de poporul de rând de la noi care cu formele lui de religiositate și-a păstrat aparențele credinței strămoșești până când nu este pus la încercare, fie cu o perechie de opinci cum s'a întâmplat, sau vre un post la o primărie cum s'a întâmplat și aceasta, fără să vorbim de intelectualitatea noastră proaspătă și imbrătată la un loc?

De la stoc absolut neînsemnat de cunoștinți religioase, adusă de la vetrele noastre sărăcăcioase părintești și dela catechisarea de la satele noastre, până la viața cafenelelor din Cluj și până la Calea Victoriei și până la boulevardele Parisului, ce sunt acele două ore de religie pe săptămână în școlile noastre de liceu? Crede cineva că sunt de ajuns ca să țină în echilibru sufletul elevilor și elevelor și numai până sunt în licee? Ori ei trebuie să adune atâta capital de cunoștințe și de caracter, ca să-i treacă peste tentațiile vieții universitare și pentru întreaga viață!

Dacă Agrul nostru în al zecelea an al existenței este încă preocupat cu organizarea internă, ce spun cateheți? Dacă catehetul s'ar sili ca din fiecare clasă în fiecare an să iasă un singur elev sau elevă practicantă de sub mâna lor, în optsprezece ani câți catolici și catolice practice am avea? Și efectiv cu câți și cu câte se pot mândri?

Să nu se uite, că aceste câteva figuri și figure pe cari le ținem în vitrina, au fost crescuți în școli, astăzi pentru noi

inexistente. Alții au fost cari au semănat și alți vreu a secera și a intra în osteneala lor.

Așa dară întrebarea rămâne dacă avem noi, în prăvălia noastră, aceea marfă fabricată de noi, pe care o avem în vitrină fabricată de alții? Dacă calculăm numai un elev la cinci cateheti ar trebui să avem 95 suflete de stejar în Maramureș. Oare unde sunt aceste suflete? Sau dacă la zece ani unul și atunci ar fi cincizeci suflete. Unde sunt ele? Și dacă este așa, cum va fi viitorul vostru?

Preoți și creștini, încercați-vă norodul! Cu puțin risc puteți să câștigați sute de mii la loteria statului! *Librăria românească din Sighet* vinde lozurile colecturii creștinești Gh. Stănoiu. La clasa I din 27 lozuri vândute au eșit 4 câștigătoare, iar la clasa II, 2 câștiguri mai mari (15000 Lei).

Un botez. *Hrițac Ioan* de 14 ani, fără confesiune pocăit nebotezat din Câmpul Negru (Sighet) lovit fiind de un cal deasupra ochiului, în stare extrem de gravă a fost transportat la spitalul din Sighet. Aici în urma îngrijirilor date de surorile călugărite, și-a câștigat sufletul, căci întruna din zilele trecute, la un moment dat, în modul cel mai imperios a cerut preot, ca să-l boteze. Preotul în a cărui grijă este dat spitalul n'a întârziat și după pregătirea de lipsă a botezat pe *Hrițac Ioan*, în preajma morții.

Ce-i cu părintele *Isaia*? Spre marea intristare a acelor cari și în domeniu religios vânează senzaționalul, trebuie să anunțăm, că faimosul *Isaia*, rebotezătorul Slătioarenilor a dispărut. Deci nu ne va mai amuza cu năzbâțiile lui supra ortodoxe. Suntem informați, că dispariția fulgerătoare a lui *Isaia* este opera superiorilor săi... durere, că și apariția lui neașteptată și activitatea lui nefastă tot opera acelor superiorilor a fost.

Tipografia și Librăria Asociațiunii ptru Cultura Poporului Român din Maramureș

Hârtie și călmară
Toc, creion orice cerneală
Penițe, toc automat
Hârtie de pachetat
Tampoane și sugător
Hârtie în trei colori
Burete ce șterge bine
Și caiele cu foi fine
Creion Hardmut Kohinor
Tușuri în multe colori
Cărți frumoase de lectură
Copcii, ace, gumă bună
Chipuri sfinte și rozare
Tipărituri parohiale.
Toate se găsesc aici
Veniți dar voi, mari și mici.

Calendar săptămânal.

23—29 August 1936.

23. Dumineca XII. d. Rusalii. Ap.

I. cor. 15, 1 Evg. Mat. 19,
16-26. M. Lupu.

24. Luni. Sf. M. Eutichie Tation.

25. Marți. Ap. Bartholomeiu.

26. Mercuri. M. Adrian.

27. Joi. Păr. Pimen Episcop.

28. Vineri. Cuv. Moise Arabul.

29. Sâmbătă Tăierea C. sf. Ioan.

Ap. Fapte 13, 25. Evg. Marc
6, 14.

... 18. „Nu se cade ție să îți pe muierea fratelui tău.”

19. Iară Irodiada cugeta pierderea lui, și vrea să-l omoare și nu putea.

20. Căci Irod se temea de Ioan, știindu-l bărbat drept și sfânt, și ascultând de dânsul, multe făcea și cu drag îl asculta.

21. Și întâmplându-se o zi cu prilej bun, când făcea ospățul de ziua nașterii sale boierilor și căpitănilor și celor mai mari ai Galileii.

22. Și întrând fata Irodiadei și jucând, a plăcut lui Irod și celor ce ședeau cu dânsul; și a zis împăratul către fată: „cere dela mine ce vei vrea, și-ți voi da.” ..

24. Iară ea ieșind, a zis mumei sale: „ce să ser?” Iară aceasta a zis: „Capul lui Ioan Botezătorul.”
(Marc 6, 18—22, 24.)